

Sygn. akt X Kz 1395/18

POSTANOWIENIE

Dnia 22 listopada 2018 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie X Wydział Karny Odwoławczy w składzie

Przewodniczący: **SSO Piotr Bojarczuk**

po rozpoznaniu w sprawie **Pawła Połtorzeckiego, Andrzeja Zarzyckiego, Mirosława Adamowskiego, Andrzeja Jankowskiego, Maurycego Wawrzyniaka i Piotra Wiśniewskiego**

w przedmiocie zasądzenia zwrotu kosztów wydatków z tytułu ustanowienia obrońcy

na podstawie art. 626 § 2 k.p.k. i art. 632 pkt 1 k.p.k. oraz § 11 ust. 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie

postanawia:

zasądzić od oskarżyciela prywatnego na rzecz oskarżonych Pawła Połtorzeckiego, Andrzeja Zarzyckiego, Mirosława Adamowskiego, Andrzeja Jankowskiego, Maurycego Wawrzyniaka i Piotra Wiśniewskiego kwoty po 840 (osiemset czterdzieści) złotych tytułem zwrotu wydatków poniesionych z tytułu ustanowienia obrońcy w postępowaniu odwoławczym.

Uzasadnienie

Zgodnie z przepisem art. 632 pkt 1 k.p.k. jeżeli ustawa nie stanowi inaczej, w razie umorzenia postępowania koszty procesu ponosi w sprawach z oskarżenia prywatnego - oskarżyciel prywatny. Uprawnienie do otrzymania zwrotu poniesionych przez oskarżonych wydatków w związku z ustanowieniem obrońcy wynika wprost z art. 632 pkt 1 kpk w zw. z art. 616 § 1 pkt 2 kpk.

Należy przyjąć, że chodzi o wydatki rzeczywiście poniesione, jeżeli mieszczą się one w granicy przewidzianej w stawkach dla takich wydatków, a więc między stawką minimalną, a maksymalną określoną przepisami rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie. Zgodnie z § 16 tego rozporządzenia wnioski o zasądzenie kosztów zastępstwa prawnego i kosztów adwokackich może zawierać oświadczenie o wysokości kosztów obciążających stronę z tytułu

wynagrodzenia adwokata. W braku takiego oświadczenia, opłatę ustala się w wysokości odpowiadającej stawce minimalnej, chyba że okoliczności określone w § 15 ust. 3 przemawiają za innym jej ustaleniem.

W niniejszej sprawie obrońca oskarżonych nie wskazał wysokości kosztów, a zatem sąd był uprawniony obliczyć je stosując minimalne stawki opłat za czynności adwokackie, określone w treści ww. rozporządzenia.

Z tych względów orzeczono, jak na wstępie.

Orzeczenie jest prawomocne
i dalszego postępowania
w sprawie zarobku nie podlega

Na oryginale właściwe podpisy
Zgodne z oryginałem

POSTANOWIENIE

Dnia 22 listopada 2018 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie X Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: **SSO Piotr Bojarczuk**

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Elżbieta Kubisiak
po rozpoznaniu

w sprawie **Pawła Połtorzeckiego, Andrzeja Zarzyckiego, Mirosława Adamowskiego, Andrzeja Jankowskiego, Maurycego Wawrzyniaka i Piotra Wiśniewskiego**

oskarżonych prywatnym aktem oskarżenia o czyny z art. 212 § 2 k.k.

zażalenia pełnomocnika oskarżyciela prywatnego

na postanowienie Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie z dnia 30 sierpnia 2018 r., sygn. akt II K 292/18

w przedmiocie umorzenia postępowania

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanawia:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 30 sierpnia 2018 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 kpk umorzył postępowanie przeciwko oskarżonym Pawłowi Połtorzeckiemu, Andrzejowi Zarzyckiemu, Mirosławowi Adamowskiemu, Andrzejowi Jankowskiemu, Maurycemu Wawrzyniakowi i Piotrowi Wiśniewskiemu z uwagi na braki znamion czynu zabronionego oraz na podstawie art. 632 pkt 1 kpk kosztami procesu obciążył oskarżyciela prywatnego Polski Związek Karate w Warszawie, uznając je za uiszczone w całości.

Postanowienie powyższe zaskarżył w całości pełnomocnik oskarżyciela prywatnego wnosząc o uchylenie przedmiotowego postanowienia w całości.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie pełnomocnika oskarżyciela prywatnego nie zasługuje na uwzględnienie.

Słusznie Sąd Rejonowy postanowieniem z dnia 30 sierpnia 2018 r. umorzył postępowanie przeciwko oskarżonym z uwagi na fakt, iż zachowanie oskarżonych nie wyczerpało znamion czynu zabronionego.

Sąd Rejonowy trafnie ocenił, że postępowanie Polskiej Unii Karate nie zmierzało do podważenia zaufania środowiska sportowego karate w Polsce do Polskiego Związku Karate. Zarzuty podnoszone przez skarżącego stanowią jedynie polemikę z trafnymi ustaleniami Sądu *meriti*.

Z analizy materiałów dołączonych do prywatnego aktu oskarżenia wynika w sposób jednoznaczny, że zachowanie oskarżonych nie wypełniło inkryminowanego czynu zabronionego.

Przyjmuje się, że o znieślawiającym charakterze pomówienia nie decyduje subiektywne odczucie pokrzywdzonego, lecz obiektywna ocena, tj. stwierdzenie, czy w świetle ocen społecznych mamy do czynienia z zarzutem znieślawiającym (wyr. SN z 24.10.1935 r., 2 K 1087/35, GS 1936, Nr 1). Ocena ta musi jednak być zróżnicowana pod względem indywidualnej sytuacji pokrzywdzonego. Musi być oceniana pod względem możliwości poniżenia bądź utraty zaufania w oparciu o oceny społeczne zwyczajowo przyjęte w środowisku pokrzywdzonego (wyr. SN z 12.1.1927 r., II K 1950/26, Zb.O. 1927, poz. 11).

Trafnie wskazał Sąd Rejonowy, że w niniejszej sprawie w oparciu o ton wypowiedzi oraz jej cel nie sposób uznać, by członkowie zarządu i przewodniczący komisji sędziowskiej Polskiej Unii Karate, która stała się członkiem WKF, opisując zakres przysługujących jej praw w ramach członkostwa w WKF oraz organizacji zawodów i szkoleń dla sędziów zgodnie z jej przepisami, przypisali Polskiemu Związkowi Karate takie właściwości, które mogłyby być odebrane przez opinię publiczną negatywnie i podważać uprawnienia oskarżyciela prywatnego do organizowania zawodów o tytuł Mistrza Polski Karate i wyłaniania kadry narodowej karate.

W ocenie Sądu odwoławczego nie sposób przyjąć, że sformułowanie zawarte w komunikacie o wyłącznie przysługujących prawach Polskiej Unii Karate w ramach członkostwa w WKF w jakikolwiek sposób narażało Polski Związek Karate o to, że nie może on organizować zawodów o tytuł Mistrza Polski w Karate WKF.

Tym samym w ocenie Sądu Odwoławczego przy tak zakreślonym zdarzeniu faktycznym, objętym opisem zarzucanych oskarżonym czynów nie sposób uznać, że ich zachowanie wypełniło znamiona przestępstwa z art. 212 § 2 k.k.

Mając powyższe na względzie, Sąd Okręgowy postanowił jak na wstępie.

Orzeczenia jest prawomocne
i dalszemu zaskarżeniu
w trybie zażalenia nie podlega

Na oryginalne właściwe podpisy
Zgodne z oryginałem

Sekretarz Sądowy
Sądu Okręgowego w Warszawie
[Signature]